

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД
(състав по жалбите)
12 юли 2007 година

Дело T-252/06 P

Marie-Yolande Beau
срещу
Комисия на Европейските общности

„Обжалване — Публична служба — Длъжностни лица — Професионално заболяване — Явно недопустима жалба — Явно неоснователна жалба“

Пълният текст на френски език II-B-1 - 63

Предмет: Жалба срещу Решение на Съда на публичната служба на Европейския съюз (трети състав) от 28 юни 2006 г. по дело Beau/Комисия (F-39/05, Сборник СПС, стр. I-A-1-51 и II-A-1-175), с която се иска отмяната на това решение

Решение: Жалбата се отхвърля. Г-жа Beau понася направените от нея съдебни разноски, както и тези на Комисията.

Резюме

1. Длъжностни лица — Социално осигуряване — Осигуряване за злополука и професионално заболяване — Професионално заболяване — Понятие (член 73 от Правилника за длъжностните лица, член 3 от Правилата относно осигуряването за рисковете „злополука“ и „професионално заболяване“)

2. Обжалване — Правни основания — Неправилна преценка на фактите — Недопустимост — Контрол на Първоинстанционния съд върху преценката на доказателствата — Изключване, освен в случай на изопачаване на доказателствата (член 11, параграф 1 от приложение I към Статута на Съда)

1. Понятието за професионално заболяване не обхваща само случаите, в които инвалидността на длъжностното лице се дължи изключително на изпълнението на служебните му задължения, а може да се приложи и когато инвалидността е настъпила в резултат на влошаване на предишно заболяване, което се дължи на друга причина. С други думи, ако влошаването на предишно заболяване, причинено от изпълнението на служебни задължения в рамките на персонала на Общностите, е довело до невъзможност за длъжностното лице да продължи да изпълнява служебните си задължения, инвалидността трябва да се счита за причинена от професионално заболяване.

За да може органът по назначаването да уважи искане на длъжностно лице, с което се цели да бъде признато влошаването на болестта за професионално заболяване, при преценката на основателността на такова искане той непременно трябва да констатира такова влошаване, евентуално въз основа на заключенията на лекарската комисия, в случай че тя е била сезирана. Следователно не е без значение, че влошаването на заболяването има временен характер, поради което е престанало да съществува и вече не може да бъде констатирано при произнасянето на този орган по посоченото искане за признаване на професионално заболяване. Всъщност при невъзможност да констатира съответното влошаване към датата на

произнасяне, посоченият орган няма право да приеме, че съответното длъжностно лице страда от професионално заболяване.

(вж. точки 36, 41 и 42)

Позоваване на:

Първоинстанционен съд — 26 септември 1990 г., F/Комисия, T-122/89, Recueil, стр. II-517, точка 14; 23 ноември 2004 г., O/Комисия, T-376/02, Recueil FP стр. I-A-349 и II-1595, точки 68, 72 и 73.

2. Единствено съдът, който действа като първа инстанция, в случая Съдът на публичната служба, е компетентен, от една страна, да установява фактите, освен в случаите, когато неточността на фактическите му констатации следва от представените пред него материали по делото, и от друга страна, да преценява тези факти. Следователно освен в случай на изопачаване на доказателствата, които са били представени на този съд, преценката на фактите не представлява правен въпрос, който в това си качество подлежи на контрол от Първоинстанционния съд в производството по обжалване. Това изопачаване трябва ясно да личи от материалите по делото, без да е необходимо да се прибягва до нова преценка на фактите и доказателствата.

(вж. точки 45—47)

Позоваване на:

Съд — 28 май 1998 г., New Holland Ford/Комисия, C-8/95 P, Recueil, стр. I-3175, точка 72; 6 април 2006 г., General Motors/Комисия, C-551/03 P, Recueil, стр. I-3173, точка 54, 21 септември 2006 г., JCB Service/Комисия, C-167/04 P, Recueil, стр. I-8935, точка 108.